

Vaig cantar el nostre país ample

Com les gavines blanques que separen els seus noms de l'escuma

El poeta i dramaturg antillà Derek Walcott, guardonat amb el premi Nobel de literatura del 1992, va néixer a Saint Lucia, una illa de les Antilles Menors, el 23 de gener del 1930, on va morir el 17 de març del 2017. Se'l considera un dels referents de la poesia del Carib i un dels representats del realisme màgic poètic.

Va escriure i dirigir més de vuitanta obres teatrals i va publicar una quinzena de llibres de poesia. Un dels seus poemaris, *Omeros*, és un treball èpic format per set llibres que reelabora la història de l'Odissea en termes caribenys. En reproduïm un fragment, traduït al català per Ferran Estellés i publicat el 1993 per Ed. Alfons el Magnanim (Institució Valenciana d'Estudis i Investigació).

Foto: Pinterest

OMEROS, LLIBRE SETÈ, CAP. LXIV, I

Vaig cantar el tranquil Aquil·les, fill d'Afolabe,
que mai no va pujar en ascensor,

que no tenia passaport, perquè l'horitzó no en necessita cap,

que mai no va demanar ni prendre prestat, no era el cambrer de ningú,
i el final del qual, quan arribe, serà la mort en l'aigua
(que no pertany a aquest llibre, que romandrà desconegut

i ell no llegirà). Vaig cantar l'únic sacrifici
que li portava plaer, i això per necessitat?
el del peix, he cantat els canals de la seua esquena al sol.

Vaig cantar el nostre país ample, el mar Carib.
Que odiava les sabates, de soles escretllades com una pedra,
que era amable amb les cordes, que només tenia un tern,

a qui cap home no gosava insultar i que no insultava ningú,
de somris com la cresta d'un rompent blanc, però arrufada
com una nuvolassa creixent, de puns de ferro

que em farien un honor més gran si es tancaven
a l'entorn bagul de les meues escalemeres que si jo alçava
els seus quan les dues àncores s'abaixaven a una illa,

però ara l'idil·li mor, el veire s'ha trencat,
i l'aigua de la pluja s'escola per la galta marró d'un pot
de l'argila de Choiseaul. Tant que li resta per dir

al meu plomí xerricant! I la meua porta de la terra resta oberta.
Jac envoltat en una vela de sac de farina. Els terrossos colpegen
la meua canoa baixada per cordes. Aspres pales freguen

una seca pluja de brutícia al celler, mes gira el cap
quan l'ametller de la mà sona o el raïm de fulles rovellades
de les closques de la meua piràmide gens faraònica

cap al paper tallat pel vent i espargit
com les gavines blanques que separen els seus noms de l'escuma
i saluden un pescador amb un gos caqui

que s'espanta del colp de les ones, llavors alça les celles
davant la seua forma, un instant. Al clot de la terra, la meua piragua
d'escalemeres amb mànecs de bronze navega. No des de,

sinó amb ells, amb Hèctor, amb Maud, amb el ritme
dels seus llits cavats, amb un tronc que d'un remolí
aixeca el cap molsós de la maregassa; que l'himne profund

del Carib continue el meu epíleg;
que les ones es despullen de xals quan els meus ploramorts
se'n vagen a casa, als pobles rovellats, amb les sabates bones a la mà,

passant vora un nen que caminava per l'escuma ignorant,
i va veure una vela que se n'anava o tornava,
i va guaitar els asteriscs de la pluja tavellant l'arena.